

Guanyar

«No puc endevinar el futur, però crec que estem començant a moure bé les fitxes. Confio que sigui per guanyar definitivament, i no només per acorrallar el rei»

Un expolític important del país m'apuntava fa poc que, davant d'un salt de tanques en una competició eqüestre, el genet ha d'encertar el moment exacte en què el cavall ha de saltar el mur: si salta massa aviat, es menjarà l'obstacle. Si ho fa massa tard, caurà de morros a terra. Per tant no es tracta d'un tema de força, ni de múscul, ni d'inèrcia: el cavall existeix, i és fort, i aguantarà el tràngol. El que passa és que els genets o els líders han promogut el salt en un moment inadequat, i a més els costa molt de recuperar-se. Jo li vaig respondre que no és que ho fessin en cap moment inadequat, sinó que no s'ho van creure prou. Va faltar la comunió entre la força del cavall (la gent, el moviment) i la intel·ligència de qui duia les regnes. Va faltar, i disculpin el mot esotèric, la fe. La confiança en ells mateixos. Però també crec que és important saber si l'hòstia ens l'hem emportada abans o després de saltar la tanca. No, no és el mateix. I sí, crec que, malgrat el mal que ens hem fet i que encara ens estem curant, la tanca vam saltar-la. I és un fet important. I crea precedent. I ens demostra els límits que podem saltar si ens ho proposem de debò, bàsicament perquè ja ho hem fet. Amb nata final, però ho hem fet.

Una part del problema que vam tenir l'octubre del 2017 (que és una cosa que vam fer, però de la qual no ens hem recuperat) era que segurament no hi havia un genet, sinó dos. Potser tres, i tot. Però era massa difícil prendre decisions amb un PDECat amb dues ànimes, i amb una ERC amb estratègia massa pròpia. No va ser twitter, no va ser la por de Puigdemont a ser acusat de traïdor, no va ser el soroll extern: va ser el soroll intern. En primer lloc, el seu: quin mal faig i quin bé faig si faig una cosa o l'altra? Què és el que vull fer i què és el que he de fer? Aquest dilema moral hi era, segur, i crec que el va resoldre bé fins i tot malgrat l'estomacada final. Però és que a més, hi havia els dubtes i la confluència de dues o tres ànimes que feien massa difícil tirar decididament cap a una sola banda. Ja ho veuen: al final uns a l'exili, els altres a la presó, fins i tot un d'ells assegut aquell dilluns al despatx, els partits barallats, els testimonis errants i dispersos al judici, campí qui pugui, el Titànic però quan ja no es respecta ni la preferència de dones i nens. L'esgrima transformada en jocs de navalles i la promoció del pessimisme, el bandolerisme, l'arreplega tot el que puguis i salva't, i procura anar repetint (molt) que tu ja ho veies venir o que la culpa és dels altres.

Personalment n'he volgut fugir a tota màquina, de tot això: no porta enlloc i ens empeteix, i ens ha fet ridículs en diverses ocasions durant ben bé un any i mig. Però els últims esdeveniments a Waterloo comencen a fer-me veure que tornem a agafar les regnes i comencem a reprendre algun bon rumb. Ho resumeixo d'aquesta manera: l'independentisme conseqüent (no ?radical?) s'imposa sobre l'independentisme dubitatiu (no ?moderat?) per a articular forces polítiques robustes (no "fratricides") en forma d'un o dos grans partits que tinguin clares dues coses: 1: A Madrid s'hi va només a negociar els termes d'un referèndum amistós si és possible (que no ho és, però no fan falta els *spoilers*). I 2: Es treballa el segon assalt a la tanca, s'eliminen vertígens i dubtes, es torna a aglutinar la màxima força del moviment i s'aprofiten les insuficiències del passat per a corregir-les (i no per a recrear-s'hi en un mantra interminable de lamentacions). És a dir, es perfecciona la via unilateral. L'única que pot ser eficaç, l'única que pot donar fruits. L'única que és pragmàtica.

Aplaudeixo que el president Puigdemont hagi decidit agafar aquestes regnes i que no s'hagi esperat a decidir-ho tot a conèixer la sentència del judici que està fent Espanya contra Catalunya. Amb tots els defectes del món (fins i tot de democràcia interna), algú està prenent decisions encara que siguin doloroses i està configurant les condicions per a continuar amb l'únic trajecte possible. Fins i tot assumint el preu (antiestètic avui dia) de l'hiperlideratge, o de la ?impuresa?. Crec que tot plegat són senyals que ?el procés? madura cap a les necessitats

actuals, en lloc de llepar-se constantment les ferides del passat. Madurar vol dir plantar cara a les fitxes negres, que han tingut un any i mig per a humiliar-nos, i avisar que ara ja s'acosta el nostre torn. No puc endevinar el futur, però crec que estem començant a moure bé les fitxes. Confio que sigui per guanyar definitivament, i no només per acorrallar el rei. Aquesta feina, com deia abans, ja està feta: i no crec que haguem sacrificat ni un sol cavall.